

SPREEK TOT DE ROTS

hjms

Geliefde broeders en zusters, de vorige week bestudeerden we de twee wondervolle visvangsten die in de evangeliën staan vermeld en we ontdekten het verband met de door God beloofde vroege regens en spade regens. De regens zijn geestelijke schaduwbeelden voor de uitstorting van de Heilige Geest. Leest u nog eens [“VISVANGSTEN – twee wondervolle”](#).

We zagen ook, dat de Gemeente in de eindtijd de spade regenuitstorting van de Heilige Geest mag verwachten. Evenzo mag ook ieder individueel kind van God dat tot geestelijke volwassenheid is gekomen, de uitstorting van de spade regen in zijn of haar leven verwachten.

In deze bijbelverkondiging wil ik nogmaals ingaan op het thema van de vroege regens en de spade regens. Dit wil ik graag doen aan de hand van twee verhalen, die we in de Bijbel in de boeken van Mozes kunnen vinden. Daar lezen we hoe God op wonderbaarlijke wijze het volk Israël op hun reis door de woestijn van fris, onontbeerlijk, leven gevend water voorzag.

De eerste wondervolle voorziening van water

Broeders en zusters, in ons volgen van Jezus hebben wij niet alleen behoefte aan geestelijk voedsel, dat wil zeggen aan het Woord van God. Wij hebben eveneens verfrissend geestelijk water nodig om de dorst van onze zielen te lessen.

Zoals het volk Israël tijdens de trektochten in een snikhete woestijn, waarin de temperaturen overdag gemakkelijk tot 50° C kunnen oplopen, snakte naar vers water, net zo hebben Gods kinderen op hun pelgrimsreis in deze wereld vol verzoeken en verdrukkingen, behoefte aan het levende water van de Heilige Geest.

En God voorzag toen en Hij voorziet ook nu nog steeds! Op wondervolle wijze!

Laten we het schriftgedeelte Ex. 17:1-7 lezen: *“Daarna toog de ganse vergadering van de kinderen Israëls, naar hun dagreizen, uit de woestijn Sin, op het bevel des HEEREN, en zij legerden zich te Rafidim. Daar nu was geen water voor het volk om te drinken. Toen twistte het volk met Mozes, en zeide: Geeft gijlieden ons water, dat wij drinken! Mozes dan zeide tot hen: Wat twist gij met mij? Waarom verzoekt gij den HEERE? Toen nu het volk aldaar dorstte naar water, zo murmureerde het volk tegen Mozes, en het zeide: Waartoe hebt gij ons nu uit Egypte doen optrekken, opdat gij mij, en mijn kinderen, en mijn vee, van dorst deedt sterven? Zo riep Mozes tot den HEERE, zeggende: Wat zal ik dit volk doen? Er feilt niet veel aan, of zij zullen mij stenigen. Toen zeide de HEERE tot Mozes: Ga heen voor het aangezicht des volks, en neem met u uit de oudsten van Israël; en neem uw staf in uw hand, waarmee gij de rivier sloegt, en ga heen. Zie, Ik zal aldaar voor uw aangezicht op de rotssteen in Horeb staan; en gij zult op den rotssteen slaan, zo zal er water uitgaan, dat het volk drinke. Mozes nu deed alzo voor de ogen der oudsten van Israël. En hij noemde den naam dier plaats Massa en Meriba, om den twist der kinderen Israëls, en omdat zij den HEERE verzocht hadden, zeggende: Is de HEERE in het midden van ons, of niet?”*

Wel, broeders en zusters, het volk van Israël was nog niet zo lang onderweg in de woestijn na hun bevrijding uit de slavernij van Egypte. Nog geen twee maanden, want de gebeurtenis van het ontvangen van Gods Wet op de berg Sinaï, welke precies op de vijftigste dag na de doortocht door de Rode Zee plaatsvond (Ex. 19:1), had zich nog niet voorgedaan. Vanuit de woestijn Sin arriveerden zij waarschijnlijk behoorlijk uitgeput in Rafidim om uit te rusten. Maar in Rafidim was géén water in tegenstelling tot de wateren van Mara en Elim op hun eerdere pleisterplaatsen (Ex. 15:22-27).

“Rafidim” (in het Hebreeuws “refidim” – רַפִּידִים) betekent “leuning” (meervoud). Wellicht dat sommige bijbelonderzoekers Rafidim daarom ook met “rustplaats” vertalen. Maar het eerste wat het volk deed was niet uitrusten. Neen, zij begonnen te mopperen dat er geen water om te drinken aanwezig was. Ik wil het in deze bijbelverkondiging niet over dat gemopper hebben, maar ik wil u wijzen op de bijzondere opdracht die God aan Mozes gaf. God zei tegen hem: *“Neem je staf in je hand. Ik zal voor jou op de rotssteen in Horeb staan en jij moet op de rots slaan. Dan zal er water uitgaan, zodat het volk kan drinken.”* Ik denk dat velen van u weten, dat in de bijbel de rots verwijst naar onze Here Jezus Christus. Leest u maar eens 1 Cor. 10:4. Jezus is de Rots. En in verband met deze gebeurtenis is Hij de geslagen Rots. Mozes kreeg de opdracht om op de Rots Jezus te slaan. Het is niet zo moeilijk te verstaan dat dit een heenwijzing is naar Golgotha, waar Jezus voor onze zonden met forse hamerslagen aan het kruishout werd gespijkerd. Jezus werd voor onze redding volkomen beurs geslagen (Jes. 50:6; 53:4; Matt. 26:67-68; Luk. 22:63-64; Joh. 18:23; 19:1). Mozes sloeg de Rots, maar ook wij hebben de Rots geslagen. Dit betekent dat zowel Mozes als wij Jezus aan het kruis hebben genageld. Jezus stierf voor Mozes, maar ook voor ons. Hallelujah, dank God voor deze onverdiende genade!

In schaduwbeeld mogen we het vreselijke lijden van Jezus ook in de betekenis van de naam Horeb zien. “Horeb” (in het Hebreeuws “chorev” – חֶרֶב) betekent “verlaten, eenzaam, woest, desolaat, troosteloos, naargeestig, woestijn”. De naam Horeb is afkomstig van het werkwoord “chaarav” (חָרַב) dat vele betekenissen heeft, namelijk:

- in puin liggen, braak liggen,
- verwoesten, vernielen, verderven, doden,
- droog zijn/worden, opdrogen, verschroeien,
- verzipen, d.w.z. drooglopen (Jes. 19:5; 42:15),
- eenzaam maken (Zef. 3:6),
- aanvallen, overwinnen, verslaan, vechten,
- verlopen, d.w.z. voorbij gaan (Job 14:11).

Broeders en zusters, God is zo oneindig wijs. Want in deze betekenissen herkennen we het kruisproces dat Jezus moest ondergaan. Hij hing daar in alle eenzaamheid, geestelijk geheel verlaten door God de Vader, omdat Hij onze zonden in Zijn Lichaam droeg (Ps. 22:2-3; Matt. 27:46; Mark. 15:34; 1 Petr. 2:24). Desalniettemin hield God de Vader het gehele kruisproces nauwlettend in de gaten, want Hij stond daar op de rotssteen in Horeb. Jezus was volkomen verdroogd toen Hij aan het kruis hing (Ps. 22:16). Toen Hij Zijn laatste adem uitblies en stierf, was Hij totaal verbrijzeld, vernield en kapot geslagen en in puin liggend (Ps. 22:17-18; Jes. 53:5). Maar wat de satan en al de horden van demonen niet in de gaten hadden, was dat Jezus tijdens Zijn lijden en sterven hen aan het bevechten was. Zij wisten niet dat Jezus hen aanviel en zij hadden niet in de gaten, dat Jezus hen triomferend overwon (Col. 2:15). En het onbeschrijflijk genadige en liefdevolle gevolg van Jezus’ Offer was, dat Gods straf voor onze zonden, de eeuwige dood, aan de in Jezus gelovende mensheid voorbij was gegaan.

God stond op die Rots in Horeb. De hemelse Vader was eveneens aanwezig, toen Zijn geliefde Zoon Jezus op Golgotha stierf. God is alomtegenwoordig, Hij ziet alles. Maar toen Jezus hangend aan het kruis uitriep: *“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten”*, betekende dat níét, dat God de Vader niet aanwezig was. Neen, het betekende dat Jezus op dat moment volkomen was afgesneden van de gemeenschap met Zijn Vader. Zijn Vader was aanwezig, maar niet met Zijn armen naar Jezus uitgestrekt. Neen, God de Vader was daar om Zijn armen naar de verloren mensheid uit te strekken en om toe te zien dat het oordeel over de zonden van de mensen en dus over Zijn Zoon ten volle werd voltrokken. Ook de Heilige Geest was aanwezig toen Jezus stierf, getuige de diepe betekenis van de staf waarmee Mozes de Rots moest slaan. De staf wijst op de Heilige Geest door Wie wij worden geleid (Ps. 23:1-4) en door Wiens kracht wij ten allen tijde vruchten kunnen voortbrengen (Num. 17:1-11).

Broeders en zusters, Mozes sloeg de Rots in Horeb en het grote wonder gebeurde. Er stroomde water uit de Rots waardoor het volk, dat uit enkele miljoenen mensen bestond, zich kon laven en verfrissen. Mozes sloeg de Rots opdat het volk kon drinken.

En nu vraagt u zich wellicht af wat het verband met Jezus' dood (en Zijn Opstanding) was. Wel, Jezus werd aan het kruis geslagen opdat de dorstige mensheid zou worden verlost en kon drinken. Vijftig dagen na Jezus' kruisdood en Opstanding, nadat Hij inmiddels ten hemel was gevaren, stortte Hij de Heilige Geest uit over de 120 discipelen in de opperzaal (Hand. 2:1-4) en zij konden in overvloed drinken van het verfrissende water van de Heilige Geest. Daar lesten zij hun geestelijke dorst en ontvingen zij de onbegrensde kracht van de Heilige Geest om getuigen van Jezus te kunnen zijn (Hand. 1:8). Dit was de vroege regenuitstorting van de Heilige Geest. Hetzelfde mochten later ook miljoenen en miljoenen christenen ná hen eveneens ervaren.

Joh. 7:37-39 – “En op den laatsten dag, zijnde de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Zo iemand dorst, die kome tot Mij en drinke. Die in Mij gelooft, gelijkerwijs de Schrift zegt, stromen des levenden waters zullen uit zijn buik vloeien. (En dit zeide Hij van den Geest, Denwelken ontvangen zouden, die in Hem geloven; want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.)”

Ieder kind van God mag nu op grond van het geloof in Jezus de doop met de Heilige Geest ontvangen. Ieder kind van God mag nu drinken van het levende water van de Heilige Geest.

Weet u wat het bijzondere was op de verdere jarenlange woestijnreis van het volk Israël? Leest u met mij 1 Cor. 10:4 – *“En allen denzelfden geestelijken drank gedronken hebben; want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde; en de steenrots was Christus.”* Gedurende al die jaren volgde de Rots Jezus Christus hen op hun tochten, opdat zij konden drinken. Wat een geweldig wonder en wat een onbeschrijflijke genade van God. Hoe triest lijkt het daarom, dat volgens de Bijbel God een tweede voorziening van water in de woestijn moest treffen. Waarom was dit nodig? Wat was er gebeurd?

De tweede wondervolle voorziening van water

Broeders en zusters, in de bijbel staat dus nóg een wondervolle voorziening van water gedurende Israëls woestijnreis vermeld. Dit verhaal lijkt erg op het eerste verhaal. Wel, er is dan ook nauw verband met het eerste wonder.

Het eerste wonder vond plaats aan het begin van de woestijnreis. Het tweede vond plaats toen Israël reeds een behoorlijk deel van de reis achter de rug had. In het boek Numeri, hoofdstuk 33 treft u een overzicht aan van hun lange reis. In Num. 33:14 leest u dat Israël vanuit Aluz de legerplaats Rafidim bereikte, waar God hen vervolgens van water voorzag door Mozes op de Rots in Horeb te laten slaan. In Num. 33:36 kunt u lezen dat Israël zich in Kades in de woestijn Zin legerde. Het was op deze pleisterplaats dat men geen water voor het volk vond, waarna vervolgens het tweede wonder plaatsvond.

Ik wil met u naar Num. 20:1-13 – “Als de kinderen Israëls, de ganze vergadering, in de woestijn Zin gekomen waren, in de eerste maand, zo bleef het volk te Kades. En Mirjam stierf aldaar, en zij werd aldaar begraven. En er was geen water voor de vergadering; toen vergaderden zij zich tegen Mozes en tegen Aäron. En het volk twistte met Mozes, en zij spraken, zeggende: Och, of of wij den geest gegeven hadden, toen onze broeders voor het aangezicht des HEEREN den geest gaven! Waarom toch hebt gijlieden de gemeente des HEEREN in deze woestijn gebracht, dat wij daar sterven zouden, wij en onze beesten? En waarom hebt gijlieden ons doen optrekken uit Egypte, om ons te brengen in deze kwade plaats? Het is geen plaats van zaad, noch van vijgen, noch van wijnstokken, noch van granaatappelen; ook is er geen water om te drinken. Toen gingen Mozes en Aäron van het aangezicht der gemeente tot de deur van de tent der samenkomst, en zij vielen op hun aangezichten; en de heerlijkheid des HEEREN verscheen hun. En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Neem dien staf, en verzamel de vergadering, gij en Aäron, uw broeder,

en spreekt gijlieden tot de steenrots voor hun ogen, zo zal zij hun water geven; also zult gij hun water voortbrengen uit de steenrots, en gij zult de vergadering en haar beesten drinken. Toen nam Mozes den staf van voor het aangezicht des HEEREN, gelijk als Hij hem geboden had. En Mozes en Aäron vergaderden de gemeente voor de steenrots, en hij zeide tot hen: Hoort toch, gij wederspannigen, zullen wij water voor ulieden uit deze steenrots hervoorbrengen? Toen hief Mozes zijn hand op, en hij sloeg de steenrots tweemaal met zijn staf; en er kwam veel waters uit, zodat de vergadering dronk, en haar beesten. Derhalve zeide de HEERE tot Mozes en tot Aäron: Omdat gijlieden Mij niet geloofd hebt, dat gij Mij heiligdet voor de ogen der kinderen van Israëel, daarom zult gijlieden deze gemeente niet inbrengen in het land, hetwelk Ik hun gegeven heb. Dit zijn de wateren van Meriba, daar de kinderen Israëls met den HEERE om getwist hebben; en Hij werd aan hen geheiligd.”

Eerst een opmerking vooraf, broeders en zusters, de woestijn Sin, de streek van het eerste waterwonder, is niet dezelfde als de woestijn Zin. “Sin” (in het Hebreeuws “sien” (שֵׁן) was een stuk woestijn tussen Elim en Sinaï. “Zin” (in het Hebreeuws “tsien” (זֵן) was de naam van een deel van de woestijnvlakte aan de zuidgrens van Kanaän/Juda, zich vanaf de Dode Zee naar het oosten uitstrekkend, waar Kades-barnea was gelegen.

Nadat het volk Israëel in Kades was gearriveerd, begon het volk te mopperen dat er geen water was. Ik wil het niet specifiek over hun gemopper hebben, maar wél vraag ik mij af waarom zij eigenlijk mopperden? Vanuit Rafidim was de watergevende Steenrots Jezus Christus hen toch gevolgd? Leest u nog eens 1 Cor. 10:4. Ik geloof dat de Steenrots beslist bij hen aanwezig was in Kades. Dat blijkt eigenlijk ook uit het net gelezen schriftgedeelte Num. 20:1-13. Mozes kreeg de opdracht om tot de Rots te spreken. God specificeerde die Rots in het geheel niet. Dus Mozes wist wél dat de Rots er was én waar. Ik denk daarom dat het volk Israëel de Rots niet meer herkende. Wellicht omdat er op die plek veel meer rotsen aanwezig waren. De geestelijke oorzaak van hun verblinde ogen was beslist het voortdurende gemopper tegen Mozes en het regelmatige oproer (1 Cor. 10:5-12; Hebr. 3:7-0,19). Door hun gemopper waren zij Gods eerdere geweldige zegeningen vergeten en zij verlangden daarom voortdurend terug naar Egypte, hun oude leven in slavernij. God beschoude hun opstandige houding als tegen Hem Zelf gericht.

Ik denk dat dit ook voor ons een waarschuwing moet zijn. Mopperen vertroebelt de blik op Jezus, de Rots. Daarnaast zijn er juist in deze tijd vele verleidende geesten, valse profeten en valse christussen aanwezig. Daardoor bestaat er een grote kans, dat de mensen de ware Christus niet meer zullen herkennen, niet in het minst door hun opstandige hart tegen God.

In dit verhaal gaat het mij ook nu met name weer om de specifieke opdracht die God aan Mozes gaf. God beval hem: *“Neem je staf en spréék tot de Steenrots. Dan zal de Rots water voortbrengen, zodat je het volk kunt drinken.”*

God wilde dus niet, dat Mozes met de staf op de Rots sloeg. God wilde dat hij sprak en niet sloeg. Maar Mozes was ongehoorzaam en sloeg de Rots zelfs tweemaal. Deze fout was zó ernstig, dat God aan Mozes de toegang tot het Beloofde Land ontzegde. Hij mocht het volk Israëel niet meer zelf in het Beloofde Land brengen.

Waarom was deze fout in Gods ogen zo ernstig, broeders en zusters?

Ik denk dat de reden is, dat God Zijn innig geliefde Zoon Jezus slechts éénmaal voor de mensen wilde laten sterven. Beslist geen tweede maal. Bij het eerste waterwonder in Rafidim moest Mozes juist op de Rots slaan. Het gevolg was een stroom aan fris water, zoals ook ná Jezus' dood en Opstanding op de grote Pinksterdag in Hand. 2:1-4 een stroom van levend water van de Heilige Geest over de discipelen werd uitgestort.

Maar een tweede maal Zijn geliefde Zoon kruisigen? Dat nooit! Want Jezus' Kruisoffer is algenoegzaam. Mijn gedachten worden in dit verband bepaald bij Hebr. 6:4-8 waaruit Gods afschuw van een tweede kruisiging van Zijn geliefde Zoon overduidelijk blijkt: *“Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben,*

en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, En afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken. Want de aarde, die den regen, menigmaal op haar komende, indrinkt, en bekwaam kruid voortbrengt voor degenen, door welke zij ook gebouwd wordt, die ontvangt zegen van God; Maar die doornen en distelen draagt, die is verwerpelijck, en nabij de vervloeking, welke einde is tot verbranding.”

Ik wil met u ook nog de volgende schriftgedeelten lezen.

Hebr. 9:26-28 – “(Anders had Hij dikwijls moeten lijden van de grondlegging der wereld af) maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door Zijnszelfs offerande. En gelijk het den mensen gezet is, eenmaal te sterven, en daarna het oordeel; Alzo ook Christus, eenmaal geofferd zijnde, om veler zonden weg te nemen, zal ten anderen male zonder zonde gezien worden van degenen, die Hem verwachten tot zaligheid.”

Hebr. 10:10 – “In welken wil wij geheiligd zijn, door de offerande des lichaams van Jezus Christus, eenmaal geschied.”

Dus, broeders en zusters, God wilde uitdrukkelijk dat Mozes tot de Rots sprak. Dus nóóit meer Zijn Zoon voor de tweede maal slaan, maar nu tot Hem spreken. Daarna zou de Rots Jezus Christus water voortbrengen. Maar Mozes sloeg tóch. Uiteindelijk produceerde de Rots desondanks een overvloed van levend water.

Het spreekt voor zich, dat Gods opdracht een geweldige heenwijzing is naar ons gebeds- en aanbidingsleven. Willen wij overvloedige spade regens van de Heilige Geest ontvangen? Opdat de grote oogst van zielen voor Jezus Christus kan worden gewonnen en in het Koninkrijk worden binnengebracht (zie [“VISVANGSTEN – twee wondervolle”](#))? Juist in deze eindtijd? Dat kan, God heeft het ons beloofd. Maar de uitstorting van de regens van de Heilige Geest is afhankelijk van ons gebeds- en aanbidingsleven. Wij moeten leren om tot Jezus te spreken en daartoe ons gebeds- en aanbidingsleven te intensiveren. Want in deze tijd van inktzwarte, duistere goddeloosheid is een overvloedige en dubbele portie van de Heilige Geest onontbeerlijk. Het is alléén de Heilige Geest, Die de volkomen ontspoorde mensheid tot Jezus kan brengen. Joh. 16:7-8 – *“Doch Ik zeg u de waarheid: Het is u nut, dat Ik wegga; want indien Ik niet wegga, zo zal de Trooster tot u niet komen; maar indien Ik heenga, zo zal Ik Hem tot u zenden. En Die gekomen zijnde, zal de wereld overtuigen van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel:”*

De profeet Elia had de noodzaak van het gebed om de overvloedige regens te kunnen ontvangen goed begrepen. Jak. 5:17-18 – *“Elias was een mens van gelijke bewegingen als wij; en hij bad een gebed, dat het niet zou regenen; en het regende niet op de aarde in drie jaren en zes maanden. En hij bad wederom, en de hemel gaf regen, en de aarde bracht haar vrucht voort.”*

Maar Elia had ook begrepen dat er méér nodig is dan alleen het gebed. Hij wist dat éérst met God in het reine moest worden gekomen en elke zonde moest worden beleden. U kunt dit lezen in 1 Kon. 18. Elia herstelde eerst het altaar van offering en aanbidding. Toen viel het vuur van de Heilige Geest na een eenvoudig en kort gebed van Elia uit de hemel op het altaar met het offer en verteerde het volkomen. Elia rekende vervolgens af met de afgodendienaars.

Maar leest u in 1 Kon. 18:41-45 wat er daarná gebeurde: *“Daarna zeide Elia tot Achab: Trek op, eet en drink; want er is een geruis van een overvloedigen regen. Alzo toog Achab op, om te eten en te drinken; maar Elia ging op naar de hoogte van Karmel, en breidde zich uit voorwaarts ter aarde; daarna leide hij zijn aangezicht tussen zijn knieën. En hij zeide tot zijn jongen: Ga nu op, en zie uit naar de zee. Toen ging hij op, en zag uit, en zeide: Er is niets. Toen zeide hij: Ga weder henen, zevenmaal. En het geschiedde op de zevende maal, dat hij*

zeide: Zie, een kleine wolk, als eens mans hand, gaat op van de zee. En hij zeide: Ga op, zeg tot Achab: Span aan, en kom af, dat u de regen niet ophoude. En het geschiedde ondertussen, dat de hemel van wolken en wind zwart werd; en er kwam een grote regen; en Achab reed weg, en toog naar Jizreël.”

Elia boog zich in diepe vernedering voor God. Hij strekte zich uit op de grond voor God en boog daarna voor Hem met zijn gezicht tussen zijn knieën. Elia vernederde zich diep voor God in een volhardend, niet aflatend gebed. Hij had het geloof ontvangen, dat God overvloedige regens zou geven. En zo gebeurde het ook. Broeders en zusters, met onze intense volhardende gebeden, nadat wij eerst elke zonde in ons leven hebben verwijderd, zijn wij in staat om Gods zegen te beïnvloeden. Dan zal Hij Zijn Heilige Geest overvloedig uitstorten. Omdat wij vele zielen voor Zijn Koninkrijk zullen winnen, waardoor zij hun geestelijke dorst kunnen lessen.

Tot slot

Geliefde broeders en zusters, tot slot een korte conclusie.

Het eerste wonder met het water verwijst naar de vroege regenuitstorting van de Heilige Geest in ons leven, nadat wij Jezus' Offer aan het kruis aanvaardden, daarna wedergeboren werden en vervolgens met de Heilige Geest vervuld werden.

Het tweede wonder met het water verwijst naar de spade regenuitstorting van de Heilige Geest op ons inmiddels volwassen geworden geestelijke leven. Deze uitstorting van de Heilige Geest ontvangen wij als wij ons gebeds- en aanbidingsleven sterk intensiveren. Dan zullen wij vele zielen aan Jezus' voeten mogen brengen.

We zien deze conclusie terug in de betekenis van de namen van de plaatsen waar de genoemde wonderen zich voltrokken.

“Rafidim” (*“refidiem”* – רפידים) betekent *“leuning, rustplaats”*. Echte vrede, steun en rust vinden wij alleen bij het kruis van Jezus. Daarom waren Zijn woorden: *“Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven”* (Matt. 11:28). Wie dit geloof in Hem heeft, zal mogen drinken van het levende water van de Heilige Geest (Joh. 7:37-39).

“Kades” (*“kadeesj”* – קדש) betekent *“heilig, heiligdom”*. Heiligheid verwerven wij als wij leven in heiligmaking en ons afscheiden en afzonderen van de wereld (1 Petr. 1:15-17; Jak. 4:4; 1 Joh. 2:15-17; 1 Thess. 4:3-4). Het gebeds- en aanbidingsleven is daartoe onontbeerlijk. Zonder de geestelijke kracht die wij in de gebeden van God mogen ontvangen, zullen wij nooit op de weg van heiligmaking kunnen wandelen. Indien wij echter deze weg van heiligmaking en aanbedding wel bewandelen, zal uiteindelijk de Heilige Geest onze levens overvloedig vervullen.

Geliefde broeders en zusters, moge de Here Jezus Christus, onze Heiland, ons meer en meer in de intense gebeden aan Zijn voeten leiden. Gods zegen toegewenst. Amen.